

Arrest

nr. 122 958 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 11 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster diende op 16 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde op 10 september 2010 de afstand van de asielaanvraag vast.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 maart 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij aan verzoekster bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoekster diende op 27 oktober 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 9 maart 2012 nam de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van de in punt 1.5 vermelde aanvraag.

1.7. Verzoekster diende op 18 maart 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

1.8. Op 18 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.7 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Verzoekster werd hiervan op 27 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2013 werd ingediend en op datum van 13.06.2013 en 19.09.2013 werd aangevuld door :

U.(...), U.(...)

Geboren te (...) op (...)

en minderjarig kind

N.(...), M.(...)

Geboren te M.(...) op (...)

Nationaliteit: Mongolië (Volksrepubliek)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Beijing, China, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Regelmatig zijn er Mongoliërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Beijing. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit Mongolië. Bovendien staft betrokkene de bewering dat zij geen verblijfstitel zou verkrijgen die haar zou toelaten op legale wijze in China te verblijven, met geen enkel bewijsstuk. De bewering dat dit een onevenredigheid zou inhouden met de belangen van de Belgische staat wordt niet gestaafd en kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de opmerking dat betrokkene in België zou zijn gedoogd: betrokkene verklaart in juni 2009 in België te zijn aangekomen en uit het paspoort dat zij voorlegt blijkt dat zij in het bezit was van een Pools visum geldig voor 20 dagen. Betrokkene diende op 01.07.2009 een aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis en op 16.08.2010 een asielaanvraag. Omdat betrokkene zich diende aan te bieden op 23.08.2010 en binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan deze afspraak werd geacht dat zij van haar asielaanvraag afstand had gedaan. De aanvraag 9bis werd op 17.08.2010 28.03.2011 ongegrond verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd aldus niet gedoogd en diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat zij geen contacten meer heeft met haar land van herkomst, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van

herkomst. Betrokkene verbleef er immers 27 jaar vooraleer zij volgens naar België kwam en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, maar zij legt geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De bewering dat haar kind amper haar moederland nog kent en bij een terugkeer in een vreemde cultuur zou terecht komen, is evenmin een buitengewone omstandigheid. De moeder diende haar kind tegen dit risico te beschermen. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkene in huiselijke sfeer met haar kind de moedertaal niet zou hebben gesproken en met de in de cultuur van haar land van herkomst zou hebben grootgebracht, ook al is het mogelijk dat haar kind op school Nederlands heeft geleerd en aan het kind de Belgische cultuur en manier van leven werd aangeboden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat haar kind in het land van herkomst werd geboren en volgens de verklaring van betrokkene daar tot zijn zevende heeft gewoond. Betrokkene verzuimt het om bewijzen voor te leggen dat na een verblijf van 3 jaar in België, haar kind geen enkele voeling of band meer zou hebben met de cultuur, taal en gewoonten in Mongolië.

De elementen van integratie, namelijk de duur van het verblijf in België, de kennis van het Nederlands, de sociale banden, de werkbereidheid, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet onderzocht. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de aangehaalde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent echter te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v. St nr 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997; 29)

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of te licht bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige met toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als mogelijke buitengewone omstandigheden die verzoekster toelaten de aanvraag in België te Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de gegrondheid zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster 27 jaar in Marokko heeft verbleven, waardoor haar verblijf in België haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst.

Door de bestreden beslissing op deze redengeving te steunen, miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de in België bij de burgemeester van zijn verblijfplaats ingediende aanvraag.

De wet geeft geen definitie van deze 'buitengewone omstandigheden' en somt enkel in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Nergens echter bepaalt artikel 9bis Vreemdelingenwet een minimale verblijfsduur in België die de verzoeker dient te bewijzen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in respectievelijk het land van herkomst en België, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er regelmatig Mongoliërs zouden zijn die een aanvraag indienen via de diplomatieke vertegenwoordiging in Beijing, China, en die met dezelfde problemen als verzoekster zouden worden geconfronteerd.

Echter blijkt uit deze motivering, noch uit het administratief dossier, op geen enkele wijze om welke Mongoolse burgers het dan wel zou gaan, of minstens om hoeveel.

Evenmin wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris concreet aangetoond dat het in casu zou gaan om Mongoolse burgers die zich in dezelfde, minstens een vergelijkbare situatie bevinden als verzoekster.

Deze motivering is dan ook slechts een algemene en vage bewering waarvan de juistheid op geen enkele wijze kan worden gecontroleerd.

Dergelijk wijze van motivering is niet afdoende en pertinent en kan derhalve de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing wordt derhalve niet op correcte wijze gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris miskent het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens door in de bestreden beslissing te oordelen dat het feit dat het minderjarig kind van verzoekster in België naar school gaat niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de scholing eveneens in het land van herkomst mogelijk is, zou een gedwongen terugkeer noodzakelijk een onderbreking van het huidige schooljaar betekenen en daardoor het kind schade toebrengen en in haar rechten schenden.

Dat de scholing van het kind tot op heden heeft plaats gevonden in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling en is dan ook niet relevant.

Volstrekt ten onrechte wordt dit element als buitengewone omstandigheid verworpen met de stelling dat geen bewijzen worden voorgebracht dat een dergelijke onderbreking van het schooljaar een ernstig nadeel zou vormen, en dit dus slechts een loutere bewering zou zijn.

Nochtans leidt een minimum aan realiteitsbesef reeds tot de conclusie dat de onderbreking van een lopende opleiding, midden in het schooljaar, de verhuis naar een ander land en de herneming van het schoollopen in een andere school en in een andere taal bijzonder moeilijk is en het normale verloop van de studies op ernstige wijze verstoort, zodat één en ander voor het betrokken kind wel degelijk een ernstig nadeel inhoudt.

Dit door verzoekster in haar aanvraag tot regularisatie aangevoerde element behoeft dan ook geen verder materieel bewijs, zodat de bestreden beslissing die zulks vereist niet op correcte wijze gemotiveerd is en ook geen blijk geeft van een zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

In die zin schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, nu niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden bij het nemen ervan, minstens dit niet uit de bestreden beslissing mag blijken.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 18 maart 2013, die op 13 juni en 19 september 2013 met bijkomende documenten werd aangevuld, blijkt dat verzoekster het volgende had aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoekers menen zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hen verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Mongolië:

Er is geen Belgische ambassade in Mongolië, enkel een ere-consulaat.

De Belgische ambassade te Beijing (China) is eveneens bevoegd voor Mongolië.

Verzoekster heeft derhalve niet de mogelijkheid om in haar land van herkomst een verblijfmachtiging voor meer dan drie maanden in België aan te vragen.

Het is overigens zeer de vraag in welke mate verzoekster zou zijn toegelaten geweest tot China indien zij zich aldaar zou hebben willen begeven teneinde er op de Belgische ambassade een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Minstens zou dit van verzoekster een buitengewone inspanning hebben gevraagd, welke onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, zodat verzoekster geacht dient te worden zich te bevinden in buitengewone omstandigheden welke haar toelaat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen.

Verzoekster kwam in juni 2009 het Rijk binnen in het bezit van haar officieel paspoort. Ongeveer een jaar later werd zij hier vervoegd door haar dochtertje.

Inmiddels verblijft zij reeds lange tijd ononderbroken in België en heeft zij zich hier goed geïntegreerd.

Dit is een te lange termijn om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkervijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Bovendien gaat verzoekster dochtertje nu bijna drie jaar in België naar school, waarvan ook de bewijzen worden voorgebracht.

Het kind is intussen dan ook bijzonder goed geïntegreerd en kent amper haar moederland nog.

Een terugkeer naar Mongolië zou enerzijds betekenen dat zij in een haar vreemde cultuur terecht zou komen en anderzijds dat zij het lopende schooljaar zou dienen te onderbreken hetgeen uiteraard bijzonder nadelig zou zijn.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet."

3.7. In haar middel stelt verzoekster in wezen dat het begrip buitengewone omstandigheden zou zijn miskend in de beslissing omdat de duur van het verblijf, de door haar opgebouwde banden in België en haar integratie niet in aanmerking werden genomen als 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bijgevolg niet nader werden onderzocht. Naar aanleiding van de verwijzing van verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat moet worden aannemelijk gemaakt dat het indienen van een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene, merkt de Raad op dat verzoekster in haar aanvraag weliswaar de duur van haar verblijf in België en haar lokale verankering inriep, maar niet concreet heeft

aangetoond dat deze elementen het voor haar uitzonderlijk moeilijk zouden maken om de aanvraag in te dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in Beijing. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Betrokkene verklaart de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, maar zij legt geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven.”* In haar middel brengt verzoekster geen gegevens aan die hier een ander licht op werpen. In fine van de bestreden beslissing word trouwens benadrukt dat *“de elementen van integratie, namelijk de duur van het verblijf in België, de kennis van het Nederlands, de sociale banden, de werkbereidheid, (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet (worden) onderzocht”*. Dit standpunt met betrekking tot de draagwijdte van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ spoort met het arrest van de Raad van State, waarin het volgende wordt gesteld: *“De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster kan in elk geval niet dienstig voorhouden dat het onbegrijpelijk is waarom de elementen van integratie niet in aanmerking werden genomen en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.8. Waar verzoekster stelt dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen minimale verblijfsduur in België is bepaald opdat de aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, dient zij te worden bijgetreden. Het komt echter aan verzoekster toe om aan te tonen waarom het langdurig verblijf in België eventueel een ernstige hinderpaal zou kunnen vormen om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de geëigende procedure in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekster dit niet heeft aangetoond. Verzoekster weerlegt trouwens de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat haar bewering dat zij geen contacten meer heeft met haar land van herkomst, niet met objectieve gegevens wordt ondersteund: *“Betrokkene beweert dat zij geen contacten meer heeft met haar land van herkomst, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.”* Bijgevolg kan de beslissing geenszins kennelijk onredelijk worden genoemd waar op grond van de levensloop van verzoekster het volgende wordt besloten: *“Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 27 jaar vooraleer zij volgens naar België kwam en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”* De Raad merkt op dat verzoekster thans, in het tweede onderdeel van haar middel evenmin verduidelijkt op welke wijze de duur van haar verblijf in België een beletsel zou vormen om de aanvraag in Beijing in te dienen.

3.9. In zoverre verzoekster in het derde onderdeel van haar middel ingaat op de praktische problemen die voor onderdanen van Mongolië zouden rijzen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in Beijing en die volgens de gemachtigde van de staatssecretaris voor iedereen gelden, merkt de Raad op dat verzoekster de bewijslast op dit punt lijkt om te keren. Het komt immers niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om te verhelderen hoeveel aanvragen van personen die zich in dezelfde of een vergelijkbare situatie bevinden er op de Belgische post in Beijing werden ingediend, doch het komt aan verzoekster toe om concreet te maken welke onevenredige belasting deze procedure in haar specifieke geval teweeg zou brengen.

3.10. Met betrekking tot de scholing van verzoeksters minderjarige dochter, merkt de Raad op dat de kritiek van verzoekster niet betrokken kan worden op de bestreden beslissing. De aangevoerde onderbreking van het huidige schooljaar houdt namelijk geen verband met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in en heeft bijgevolg geen enkele invloed op de actuele (illegale) verblijfssituatie van verzoekster of op de scholing van haar dochter. In de bestreden beslissing wordt overigens duidelijk gesteld dat het feit dat de dochter van verzoekster in België school loopt *“niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Uit niets blijkt dat de beslissing op dit punt niet op correcte wijze zou zijn gemotiveerd of het resultaat zou zijn van een onzorgvuldige beoordeling.

3.11. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd niet miskend. Verzoekster heeft niet aangetoond dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing

steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN